

בבית המשפט העליון

רע"פ 6117/23

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקשים: 1. אפרים נוה
2. בר כץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד מיום 28.5.2023 בע"פ 43954-11-22 ובעפ"ג 48720-12-22 שניתן על ידי כבוד השופטים זהבה בוסתן, מיכל ברנט ושמואל בורנשטיין

בשם המבקשים: עו"ד בעז בן צור; עו"ד כרמל בן צור; עו"ד גיא רוה

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (כב' השופטים זהבה בוסתן, מיכל ברנט ו-שמואל בורנשטיין) מיום 28.5.2023 בע"פ 43954-11-22 ובעפ"ג 48720-12-22, במסגרתו נדחו ערעורים על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (הנשיאה, כב' השופטת עינת רון ז"ל) מהימים 20.9.2022 ו-8.11.2022, בהתאמה, בת"פ 58959-12-18. בקשת רשות הערעור שלפניי נסובה על הרשעתם של המבקשים בעבירות של קבלת דבר במרמה, וכן על אי סיום ההליך הפלילי בעניינם ללא הרשעה.

כתב האישום

1. ביום 25.12.2018 הוגש נגד המבקשים, מר אפרים נוה וגב' בר כץ (להלן: מר נוה ו-גב' כץ, בהתאמה; ויחדיו: המבקשים), כתב אישום המייחס לכל אחד מהם את העבירות הבאות: יציאה מישראל וכניסה אליה שלא כחוק בצוותא, לפי סעיפים 7 ו-11(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל) וסעיף 29 לחוק

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וקבלת דבר במרמה בצוותא, לפי סעיפים 415 ו-29 לחוק העונשין.

2. על פי המתואר בכתב האישום, המבקשים – אשר ניהלו מערכת יחסית זוגית שעה שמר נוה היה מצוי בהליך גירושין מאשתו לשעבר – החליטו לטוס לחופשה משותפת בתאילנד בין התאריכים 20.9.2018-2.10.2018. עובר למועד טיסתם, ועל רקע סכסוך הגירושין בין מר נוה לאשתו לשעבר, גמלה בליבם של המבקשים ההחלטה להסתיר את שהותם המשותפת בחו"ל. לפיכך, החליטו השניים למנוע את תיעוד יציאתה מן הארץ וכניסתה אליה של גב' כץ, כך שרק יציאתו וכניסתו של מר נוה תתועד ברישום המדינתי (בענייננו, רישומי משרד הפנים ומשטרת ישראל. להלן: תיעוד המעברים). בהמשך לכך, ביום 20.9.2018 בשעה 21:05 הגיעו המבקשים לאולם ביקורת הגבולות בנמל התעופה בן גוריון. מר נוה הזדהה בפני עמדה ממוכנת וזו הנפיקה עבורו אישור מעבר (Gate Pass), בעוד גב' כץ לא הזדהה כלל, לא בפני עמדה ממוכנת ולא בפני בקר גבולות. לאחר מכן, מסר מר נוה את אישור המעבר שהונפק לו לגב' כץ, וזו עברה בשער המעבר באמצעותו, תוך יצירת מצג כוזב כי מדובר באישור שהונפק עבורה. במקביל, מר נוה נצמד לגבה של נוסעת אחרת והזדרז לעבור בשער המעבר יחד עמה, באמצעות אישור המעבר שהיה ברשותה. בשוכם חזרה לארץ ביום 2.10.2018 פעלו המבקשים באופן דומה, רק שהפעם נצמד מר נוה לגבה של גב' כץ ועבר יחד עמה את שער המעבר. כך, הוסתרה והועלמה הן יציאתה של גב' כץ מישראל והן כניסתה אליה, ונמנע תיעודה הרשמי בתיעוד המעברים. ואולם, בעת כניסתם לארץ, בקרית גבול ששהתה בסמוך לשער המעבר, הבחינה בהתנהלות השניים, ניגשה אליהם וערכה תשאול ראשוני בנושא. במהלך התשאול טען מר נוה כי אינו יודע במה מדובר, ואף כי אינו מכיר את גב' כץ. היות שחשדה של בקרית הגבול לא הוסר, עיכבה היא את השניים לבירור מעמיק יותר, אשר הוביל בסופו של דבר לחשיפת האירועים כמתואר לעיל ולהגשת כתב האישום.

עיקרי הכרעת הדין של בית משפט השלום

3. ביום 20.9.2022 הרשיע בית משפט השלום את המבקשים בעבירות המיוחסות להם. אשר להרשעתם בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל, נפסק כי לצורך הרשעה בסעיף 7 לחוק האמור, אין נפקא מינה אם קיימת בפני העוברים את הגבול מניעה חוקית ליציאתם מישראל או לכניסתם אליה, אם לאו. אלה גם אלה נדרשים להתייצב בפני בקר גבולות או עמדה ממוכנת, להציג את דרכונם ולקבל אישור מעבר. לפיכך, למרות שגב'

כך לא הייתה מנועה לצאת מגבולות הארץ או לשוב אליה, היה עליה לפעול בהתאם להוראות החוק. עוד נקבע כי לאור פער הזמנים בין יציאתם מהארץ וחזרתם אליה, יש לראות במעשיהם של המבקשים כמבססים שתי עבירות שונות ביחס לכל אחד מהם. בנוסף, בית משפט השלום הוסיף וקבע כי שאלת קיומו של מניע לביצוע העבירה, כמו גם השאלה אם מדובר היה בהחלטה מתוכננת או ספונטנית, אינן רלוונטיות לצורך הוכחת העבירה והרשעה בה.

4. ככל הנוגע להרשעתם בקבלת דבר במרמה, ציין בית משפט השלום כי לשם שכלול העבירה של קבלת דבר במרמה נדרשים להתקיים שני יסודות: הצגה מודעת של מצג מרמה ו-קבלת דבר כלשהו כתוצאה מאותו מצג. במקרה דנן, נמצא כי המבקשים הציגו בפני רשויות המדינה מצג שווא לפיו שניהם מחזיקים באישורי מעבר כדין ועל כן רשאים הם לצאת מישראל ולהיכנס אליה. בכך, היה כדי לפגוע בחופש הבחירה והפעולה של הרשויות, באופן שמנע מהן לפקח על היוצאים מישראל והנכנסים אליה כדין. ה"דבר" אותו ביקשו המבקשים להשיג הוא אי תיעודה של גב' כץ ברישומים הרשמיים וכפועל יוצא הסתרת נסיעתה. לפיכך, נפסק כי הוכחו יסודות העבירה לצורך הרשעתם של המבקשים. כן נקבע כי בדומה לעבירה על פי סעיף 7 לחוק הכניסה לישראל, גם לשם הרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה אין צורך לבחון האם הייתה קיימת מניעה חוקית לצאת מישראל או להיכנס אליה, ואף לא את המניע שבבסיס פעולתם של המבקשים. יחד עם זאת, ובבחינת למעלה מן הצורך, נדרש בית משפט השלום גם לשאלת קיומו של מניע. בתוך כך, דחה בית משפט השלום את גרסת המבקשים בעדויותיהם לפני בית המשפט, לפיה מעשיהם נבעו מלחץ ופחד שתקפו את גב' כץ בשל החשש כי אשתו לשעבר של מר נוח תפגע בה באופן פיזי בשדה התעופה, והעדיף את גרסתם בהודעותיהם במשטרה ממנה התנערו במהלך המשפט, לפיה המעשים בוצעו על רקע הליך הגירושין בין מר נוח לבין אשתו לשעבר, מתוך חשש כי גילוי דבר נסיעתם המשותפת תזיק למר נוח בהליך זה. זאת, בין היתר, משום שלא היה באי רישומה של גב' כץ בתיעוד המעברים כדי לאיין את חששה מפני פגיעה פיזית על ידי אשתו לשעבר של מר נוח, וממילא מפגש בין השניים באולם ביקורת הגבולות איננו אפשרי. כן צוין כי אף אם הייתה מתקבלת גרסת המבקשים בעדויותיהם לפני בית המשפט בכל הנוגע למועד יציאתם מן הארץ, הרי שבכל הנוגע למועד חזרתם לארץ, שהתרחש כשבועיים לאחר מכן, גרסה זו מעוררת קושי ניכר. עוד צוין כי גרסה זו איננה עולה מתיעוד סרטון האבטחה במועד היציאה מהארץ.

5. בצד האמור, דחה בית משפט השלום את טענות ההגנה של המבקשים. כך, נדחתה הטענה כי לנוכח הכלל לפיו אין לייחס בכתב האישום ריבוי עבירות בשל אותו מעשה, לא היה מקום לכלול בכתב האישום עבירה של קבלת דבר במרמה בנוסף על עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, וזאת בנימוק כי לנוכח השוני בין יסודות העבירות ותכליתן, כמו גם היעדר הזהות בין האינטרסים המוגנים בכל אחת מהוראות החוק, אין אחת מוציאה את רעותה. עוד נקבע כי אומנם המעשים המיוחסים למבקשים בגין שתי העבירות הם דומים, אך אלו בוצעו בהפרש זמן ניכר ועל כן ניתן לייחס את שתייהן. מכל מקום הובהר כי גם אם ניתן להרשיע את המבקשים בכל אחת מהעבירות המיוחסות להם, הללו לא ייענשו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. כן נדחתה טענתם של המבקשים להגנה מן הצדק עקב אכיפה בררנית, אשר נבחנה פעם נוספת לאחר שנדונה בשתי החלטות קודמות של בית משפט השלום מהימים 10.7.2019 ו-22.6.2021. צוין, כי במהלך חודש מאי 2018 גיבשה המדינה מדיניות חדשה, ולפיה יש לייחס עבירה של קבלת דבר במרמה בנוסף לעבירה לפי חוק הכניסה לישראל – מדיניות אשר יושמה החל מחודש יולי 2018, בעוד מהמעשים המיוחסים למבקשים בוצעו בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2018. מטבע הדברים, באותה עת לא הוגשו כתבי אישום רבים בסוגיה זו, אך אין הדבר עולה לכדי אכיפה בררנית. בהקשר זה, דחה בית משפט השלום את עדויותיהם של העדים מטעם המבקשים, בציינו כי אין בהן כדי ללמוד על קיומה או היעדרה של מדיניות נוהגת. לבסוף, דחה בית משפט השלום את הטענה כי בבסיס ההחלטה להעמיד את המבקשים לדין עמדו שיקולים זרים שעניינם מעמדו הציבורי של מר נוה, בהיותו יו"ר לשכת עורכי הדין בשעתו. נקבע, כי מקום בו הוכח לכאורה כי פלוני ביצע עבירה, על המדינה לשקול, בבואה לבחון האם יש מקום להעמידו לדין, גם את האינטרס הציבורי, העניין לציבור ומעמדו הציבורי של הנאשם, ועל כן אין מדובר בשיקולים זרים.

עיקרי גזר הדין של בית משפט השלום

6. ביום 8.11.2022 ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. עיקר גזר הדין נסוב סביב השאלה האם מתקיימים בנסיבות העניין התנאים להימנעות מהרשעה, דהיינו אי ההרשעה לא תביא לפגיעה משמעותית באינטרס הציבורי שבענישה, בעוד הרשעתם של הנאשמים עלולה לפגוע באופן משמעותי בעתידם ושיקומם. נפסק, כי בהינתן מהות העבירות ואופיין (המלוות במימד של מרמה והונאה כלפי רשויות השלטון), לאור נסיבות ביצוע המעשים (ובכלל זה פער הזמנים בין ביצועם, המניע להם ואי נטילת אחריות מצדם של המבקשים) ובשים לב למעמדו הציבורי של מר נוה, סיום ההליך ללא הרשעה יפגע באינטרסים הציבוריים באופן ממשי ומשמעותי. עוד נקבע כי אף אם עלולה

להיגרם פגיעה מסוימת בעתידם המקצועי של המבקשים – שאלה שנתונה לשיקול דעתה של לשכת עורכי הדין – אין שיקול זה גובר על האינטרסים הציבוריים המטים את הכף לעבר הרשעה.

7. לפיכך, ולאחר שנבחנו נסיבות המעשים והענישה הנוהגת כפי שהוצגה בפסיקה שהובאה על ידי הצדדים, נקבע כי מתחם הענישה הראוי בענייננו נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים בודדים שיבוצע בדרך של עבודות שירות. בקביעתו מתחם זה, ציין בית משפט השלום כי על אף שהמבקשים הורשעו בכיצוע ארבע עבירות (כל אחד), אשר בוצעו בשתי הזדמנויות שונות, הוא התייחס אליהן כאירוע אחד.

8. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם כאמור, בית משפט השלום ציין לקולא, בין היתר, את תרומתו לציבור של מר נוה, העובדה שגב' כץ בראשית דרכה האישית והמקצועית, היעדרו של עבר פלילי ביחס לשני המבקשים, חלוף הזמן מאז ביצוע המעשים ואת היותם מצויים ברף התחתון של העבירות מסוג זה. מנגד, צוינה לחומרא, הפגיעה באינטרסים הציבוריים בנסיבות העניין והחשיבות הטמונה בהרשעת המבקשים הן מטעמים של הרתעת הציבור והן מטעמים של הוקעת המעשים. נוכח האמור, קבע בית משפט השלום כי העונש שראוי להטיל על כל אחד מהמבקשים הוא 2 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעברו על עבירה כלשהי לפי חוק הכניסה לישראל או עבירה של קבלת דבר במרמה, ותשלום קנס בסכום של 2,000 ש"ח (או 5 ימי מאסר כנגדו).

9. הן המבקשים והן המדינה לא השלימו, כל צד מטעמיו, עם הכרעת בית משפט השלום, ועל כן הוגשו ערעורים הדדיים לבית המשפט המחוזי: המבקשים ערערו על הרשעתם בעבירה של קבלת דבר במרמה בכלל, ובנוסף להרשעתם בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל בפרט, ולחלופין ערערו על כך שגזר הדין לא הורה על סיום ההליך ללא הרשעה; המדינה, מנגד, ערערה על קולת העונש שהושת על המבקשים.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי בערעורים

10. ביום 28.5.2023 דחה בית המשפט המחוזי את הערעורים ההדדיים שהגישו הצדדים. בכל הנוגע לערעור המבקשים על הכרעת הדין, תחילה דן בית המשפט המחוזי ביסודות העבירה של קבלת דבר במרמה הנדרשים לצורך הרשעה בה, וקבע כי אלו מתקיימים בעניינם של המבקשים. בפרט, נפסק כי ה"דבר" אותו קיבלו המבקשים בעקבות הצגת מצג השווא הוא אי רישומה של גב' כץ בתיעוד המעברים וכפועל יוצא

אי תיעודה של נסיעתם המשותפת. הודגש, כי אף שאין חולק כי אשתו לשעבר של מר נוח הייתה מודעת לקיומו של הקשר הזוגי בין השניים, הרי שאין ידיעה כאמור משולה לרישום העשוי לשמש כראיה. כן צוין כי אף אם התועלת אותה ניסו להשיג המבקשים באי רישומה של גב' כץ הוצגה בקווים כלליים, מכלול הנסיבות, ובפרט הודעות המבקשים במשטרה, תומכים במסקנה כי אי הרישום מהווה משום יתרון במסגרת סכסוך הגירושין בין מר נוח לאשתו לשעבר. כן נדחתה טענת המבקשים כי שיקול דעת הרשות לא נפגע בעניינם בהינתן ששניהם אזרחים ישראלים בעלי זכות חוקתית לצאת מישראל ולהיכנס אליה. הוטעם, כי אין לאזרחים ישראלים זכות קנויה לצאת מישראל ולהיכנס אליה ללא רישום, ואף בענייניו של אזרח ישראלי עשויה להיות מניעה לצאת מישראל או להיכנס אליה, שאינה בהכרח ידועה לו, ומכאן שישנה משמעות לשיקול הדעת ולבדיקה המבוצעת על ידי הרשות.

11. בית המשפט המחוזי דחה גם את טענת המבקשים כי לא היה מקום להרשיעם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנוסף על הרשעתם בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל. הודגש, כי אין מניעה לייחס לנאשם מספר עבירות בגין אותו מעשה, כאשר לתביעה מוקנה שיקול דעת רחב בעניין, ובלבד שלא יוענש יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. בהמשך לכך, דן בית המשפט המחוזי בשני המבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך ייחוס מספר עבירות בשל מסכת עובדתית אחת, וקבע כי אף שבית משפט השלום לא התייחס למבחן הצורני-עובדתי באופן מפורש (מבחן הנסוב סביב השאלה האם ניתן לבודד את המעשים לחוליות שונות מבחינת המקום והזמן), המעשים שבוצעו על ידי המבקשים, הגם שמדובר במעשים שלובים וחופפים באופן חלקי אשר בוצעו בפרק זמן קצר, מורכבים ממספר פעולות ושלבים שמבססים הרשעה בשני סוגי העבירות. מכל מקום, נקבע כי בהינתן שעסקינן במעשים שבוצעו במקביל ובזמן קצר, עיקר המשקל צריך להינתן למבחן המהותי-מוסרי (מבחן המתמקד בזהות האינטרסים המוגנים בשתי העבירות המיוחסות לנאשם). בעניין זה אימץ בית המשפט המחוזי את קביעת בית משפט השלום כי האינטרסים המוגנים בבסיס כל אחת מהעבירות שיוחסו למבקשים – עבירה לפי חוק הכניסה לישראל מזה ועבירת קבלת דבר במרמה מזה – אינם זהים וכי ראוי ליתן להם, כל אחד בשל חשיבותו העומדת בפני עצמה, ביטוי בנפרד באמצעות שתי העבירות. כן נדחתה בהקשר זה טענת המבקשים כי ראוי לבכר אישום בעבירה ספציפית – היא, לשיטתם, העבירה לפי חוק הכניסה לישראל – על פני אישום בעבירה כללית, של קבלת דבר במרמה, ואף צוין כי לא ניתן לראות בעבירה האחרונה כנבלעת בזו הראשונה.

12. עוד דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקשים לאכיפה בררנית, באמצע את קביעת בית משפט השלום כי אין עסקינן באכיפת הדין באופן שונה ופסול. הוטעם, כי אומנם החמרת מדיניות האכיפה גובשה על רקע עלייה משמעותית בהברחת זרים לארץ, ולא לסוג העניינים עמו נמנים מעשיהם של המבקשים, אך יישום המדיניות המחמירה לא סויג לסוג מסוים של מקרים, והיא חלה בין אם מדובר במעבר אסור לשם המעבר עצמו ובין אם מדובר במעבר אסור לשם שיבוש התיעוד. אף העובדה שלא הוצג מקרה שבו הועמד לדין בעבירה של קבלת דבר במרמה אזרח ישראלי שאין מניעה ליציאתו מישראל או לכניסה אלה, אין בה כדי לשנות מהמסקנה אליה הגיע בית המשפט המחוזי.

13. בנוסף, נדחתה טענת המבקשים כי שיקולים זרים, ובפרט מעמדו הציבורי של מר נוח בעת ביצוע המעשים, עמדו בבסיס העמדתם לדין. הוסבר כי העמדתו לדין של מר נוח אינה מהווה החמרה עמו, אלא היא חלק מהיחס השוויוני הנדרש על פי הדין. הדברים אמורים ביתר שאת, בהינתן מעמדו של מר נוח והפרסום הציבורי לו זכתה הפרשה, אשר מחזקים את הצורך בהעמדה לדין ומתן יחס שווה על פי החוק, לאור ההשלכות על אמון הציבור במערכת אכיפת החוק. כן נדחתה הטענה כי ההרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה אינה מידתית ואינה הולמת את מכלול נסיבות העניין, כמו גם ההנחה הגלומה בטענה זו לפיה עסקינן בעבירות המצויות ברף התחתון של עבירות מסוג זה.

14. באשר לערעורים ההדדיים על גזר הדין, בית המשפט המחוזי קבע כי הכרעתו של בית משפט השלום בדין יסודה, וכי היא אינה מגלה טעם מבורר להתערבות, לא לקולא ולא לחומרא. נקבע, כי סוג העבירות בהן הורשעו המבקשים, חומרתן ונסיבות ביצוען אינם מאפשרים את ביטול ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי הטמון בהרשעה. לפיכך, ובהינתן שנדרשים להתקיים שני תנאים מצטברים כדי להימנע מהרשעה, אף תחת ההנחה כי עצם ההרשעה תוביל לפגיעה קונקרטית במבקשים (והדבר ממילא נתון לשיקול דעת לשכת עורכי הדין, שאין מקום להתערב בו), הרי שאין מקום לבטל את ההרשעה. כן דחה בית המשפט המחוזי את יתר טענות המבקשים, ובכלל זה הטענה כי לא היה מקום ליתן משקל לתפקידו ומעמדו הציבורי של מר נוח בהינתן שאין לכך זיקה לעבירות שבוצעו, בציינו כי בהינתן היותו של מר נוח באותה עת יו"ר לשכת עורכי הדין, הרי שכל עבירה על החוק, קלה כחמורה, מקיימת זיקה לתפקיד. מן העבר השני, נפסק כי העונש שנגזר על המבקשים אינו חורג מהראוי והמקובל באופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור, ואף צוין כי משקף הוא איזון מוקפד, ראוי ונכון בשים לב למכלול השיקולים הרלוונטיים לעניין, הן אלה לחומרא והן אלה לקולא.

15. בבקשת רשות הערעור שלפניי מעלים המבקשים ארבע טענות עיקריות, אשר להכרעה בכל אחת מהן, כך על פי הנטען, השלכות רוחב דרמטיות המצדיקות התערבות בקביעות הערכאות דלמטה. ראשית, המבקשים טוענים כי הרשעתם בעבירה של קבלת דבר במרמה התאפשרה משום שהן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי לא יישמו כהלכה את המבחן הצורני-עובדתי (אשר נטען כי אינו מתקיים בנסיבות העניין), ותחת זאת יצרו, כל אחד מהם, מבחן אחר במקומו, שזכרו לא בא בפסיקה, ואשר חוטא לתכליתו של הכלל להימנע מריבוי עבירות שלא צורך, להנחיות הפרקליטות ולפסיקת בית משפט זה. כך, מקום בו מדובר באירוע עובדתי אחד שלא ניתן להפרדה, נקבע כי מדובר במעשים שלובים המקיימים את המבחן הצורני-עובדתי. לא זו אף זו, למרות שמדובר במבחנים מצטברים, ובניגוד למגמה העולה מההלכה הפסוקה, העניק בית המשפט המחוזי את הבכורה למבחן המהותי-מוסרי, שממילא אינו מתקיים אף הוא. זאת, שכן להבדיל מהבחינה הכללית והמופשטת שערך בית המשפט המחוזי, בחינת הערך המוגן הקונקרטי בכל אחת מהעבירות, על רקע נסיבות העניין הפרטיקולריות, מלמדת כי הערך המוגן הוא אחד – תקינות המרשם. בנוסף, נטען, בין היתר, כי מקום בו קיימת חפיפה בין שני סוגי העבירות, יש לבכר את העבירה הספציפית (היא, בענייננו, עבירה לפי חוק הכניסה לישראל) על פני העבירה הכללית (בענייננו, קבלת דבר במרמה).

16. שנית, נטען כי בבסיס ההחלטה להעמיד לדין את המבקשים, כמו גם בהרשעתם ובגזירת עונשם, ניתן משקל משמעותי, ואף מכריע, למעמדו הציבורי של מר נוח – המהווה שיקול זר, ואשר הכרה בו משמעה החמרה עם אנשי ציבור, רק בשל היותם כאלה, אפילו כאשר העבירה אינה קשורה לתפקידם הציבורי. יתרה מכך, אף אם היה מקום להתחשב בשיקול האמור, הוא בוודאי אינו רלוונטי לגבי כץ.

17. שלישית, המבקשים גורסים כי שגה בית משפט השלום, ובעקבותיו בית המשפט המחוזי, בכך שנמנעו מלבחון, לצורך הימנעות מהרשעה, קיומו של "נזק קונקרטי" למשלח ידם של המבקשים, על בסיס ההנמקה כי בהינתן שנטילת רישיון עריכת דין ופגיעה בו נתונות לשיקול דעת לשכת עורכי הדין, אין לערוך דיון בשאלה זו אלא להותירה לשיקול דעת הגורמים המוסמכים הרלוונטיים. נטען, כי לא רק שיש פסיקות סותרות בעניין (המצדיקות, כשלעצמן, להעמיד הלכה על מכונה), בכל הנוגע למקצוע עריכת הדין, הנמקה זו של הערכאות דלמטה מוקשית במיוחד, שכן הרשעה פלילית היא

בעלת השלכות קשות ומיידיות על עורכי דין, בשונה מבעלי מקצועות אחרים הדורשים רישוי.

18. רביעיית, המבקשים טוענים כי הקביעה שכתוצאה מהמצג הכוזב כלפי רשויות המדינה צמח להם יתרון במסגרת מערכת יחסים בין-אישית, מול גורם אחר (יתרון שהם מתכחשים לו), מרחיבה את תחולתה של עבירת קבלת דבר במרמה, ובפרט של יסוד ה"דבר", באופן מרחיק לכת.

19. לבסוף, ובשולי בקשת רשות הערעור, נטען כי גם שיקולי צדק מצדיקים מתן רשות ערעור. זאת, מן הטעם שהרשעת המבקשים בעבירה של קבלת דבר במרמה, שהיא עבירה חמורה ובעלת השלכות שליליות קשות, אינה הולמת את נסיבותיהם הצנועות של המעשים, וסותרת עקרונות של צדק והגינות משפטית.

דיון והכרעה

20. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ונספחיה, וכן בהכרעות הערכאות דלמטה, ושכתי ובחנתי את טענות המבקשים, לעומקן ולרוחבן, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות.

21. הלכה ידועה ומושרשת היא כי רשות לערער ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים מיוחדים וחריגים, שבהם מתעוררת שאלה עקרונית, בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגות מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או כאשר עולה חשש לעיוות דין או אי צדק חמור (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (15.7.2013); רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (12.2.2015)). כוחה של הלכה זו יפה גם כאשר מתעוררת שאלה של ריבוי עבירות (רע"פ 913/09 דידי נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה שמעונים (3.2.2009); רע"פ 1730/14 פלוני נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 5 (9.3.2014)) וגם כאשר מתעוררת שאלה של הימנעות מהרשעה (רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.3.2017)). על אף ניסיונם של המבקשים לשוות לטענותיהם נופך עקרוני, בקשת רשות הערעור שלפניי אינה עומדת באמות המידה הללו, שכן היא נטועה היטב בעניינם הקונקרטי של המבקשים, וביישום הדין על נסיבותיהם. אפרט קמעה.

22. בפתח הדיון בטענות המבקשים, מצאתי לנכון להזכיר את דבריו של ממלא מקום הנשיא, כב' השופט מאיר שמגר, שנכתבו לפני למעלה מארבעה עשורים ואשר ליחס לא נס גם היום:

אמת המידה, על-פיה יוכרע בבקשה, אינה אם אכן מקובלת על בית המשפט, שדן בבקשת הרשות לערער, התוצאה, אליה הגיעה הערכאה הקודמת, ואם היה פוסק בדרך בה פסקה הערכאה הקודמת. יכול שהמסקנות של הערכאה הקודמת לא יהיו מקובלות על בית המשפט, הדן בבקשת הרשות לערער, ובכל זאת לא תוענק הרשות, כי אין מתגלה טעם בעל משקל, לאורו מוצדק לדלות את המקרה המסוים דווקא מבין אחרים שנתבררו בפני הערכאה הקודמת, ואשר לגביהם הוגשה בקשת רשות לערער. מכאן גם, כי דחייתה של בקשת רשות לערער אין פירושה, כי בית המשפט, שדחה את הבקשה, סמך בכך את ידיו על האמור בפסק הדין או בהחלטה, לגביה מתבקשת רשות הערעור, וכי בית המשפט האמור שלם עם מסקנותיה וקביעותיה המשפטיות של הערכאה הקודמת. כל שנובע מדחייתה של הבקשה הוא, כי המקרה לא נמצא אותה עת ראוי להידון במסגרתו של ערעור נוסף ותו לא (הלכת חניון חיפה, בעמ' 127-128 (ההדגשות במקור; הפניות פנימיות הושמטו)).

דברים נכוחים אלה יפים גם לעניינינו-אנו. לאורם נעבור לבחון לגופן את הטענות שהועלו בבקשת רשות הערעור (לאו דווקא כסדר הצגתן).

ההרשעה בעבירות של קבלת דבר במרמה

23. חלק ניכר מבקשת רשות הערעור מוקדש לסוגיה של ריבוי עבירות, כאשר לוז טענת המבקשים בעניין זה הוא כי לא היה מקום להרשיעם, בנוסף לעבירות לפי חוק הכניסה לישראל, בעבירות של קבלת דבר במרמה. לטענה זו מספר ראשים: ראשית, שלא מתקיימים התנאים להרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה; שנית, שלא היה מקום להעמידם לדין בעבירה כללית זו, מקום שקיימות עבירות קונקרטיות לפי חוק הכניסה לישראל, המגנות על אותו אינטרס – תקינות מרשם תיעוד המעברים; שלישית, שלא ניתן להרשיע הן בעבירה לפי חוק הכניסה לישראל והן בעבירה של קבלת דבר במרמה; רביעית, שלא ניתן להעניש במצטבר בגין העבירה לפי חוק הכניסה לישראל והעבירה של קבלת דבר במרמה. אדון בטענות אלה כסדרן.

24. התקיימות התנאים להרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה – כידוע, שניים הם היסודות העובדתיים הנדרשים לצורך הרשעה בעבירת קבלת דבר במרמה: האחד, הצגת טענה כוזבת, לרבות על דרך המחדל; השני, קבלת "דבר" מכוח אותה טענה, ביחס אליו מופנות עיקר טענות המבקשים מופנות בעניין זה (ע"פ 2955/94 מדינת ישראל נ' דורי, פ"ד נ(4) 573, 579 (1996); ע"פ 2597/04 רויטמן נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (20.11.2006)). הפסיקה פירשה את המונח "דבר" בצורה רחבה וגמישה למדי, הכוללת לא רק מימד חומרי, אלא כל דבר המעניק יתרון או הישג – מכל סוג שהוא – למרמֶה (ע"פ 499/72 אל שעבי נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(1) 602, 607 (1973); ע"פ 1784/08 פרי נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (5.2.2009); ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (6.3.2013)), כאשר הדגש הוא מה קיבל המרמֶה, ולא מה הוחסר מהמרומה, לאמור: אף בהיעדר נזק או הפסד למרומה, יכולה להתגבש עבירה של קבלת דבר במרמה (ע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 539, 563 (1992); ע"פ 8573/96 מרקדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 481, 539-540 (1997)). מכאן שאין כל מניעה לכך שתתגבש עבירה של קבלת דבר במרמה גם כאשר היתרון או ההישג שצמח למרמֶה משרת אותו כלפי גורם אחר מזה שרומה על ידו (והשוו: ע"פ 535/88 מרובקה נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 265 (1990); ע"פ 6734/97 רבינק נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3) 873 (1999); ע"פ 2333/07 תענוך נ' מדינת ישראל (12.7.2010)). לנוכח האמור, ברי כי קביעות הערכאות דלמטה באשר ליסוד ה"דבר" פוסעות בתלם החרוש של ההלכה הפסוקה, ואין בהן כל חידוש משפטי המגלה עילה להתערבות – לא כל שכן ב"גלגול שלישי".

25. העמדה לדין בעבירה כללית (קבלת דבר במרמה) ובעבירות קונקרטיות (יציאה מישראל וכניסה אליה שלא כחוק) – עניינה של טענה זו באופן בו בחרה התביעה לנסח את כתב האישום, ובטיב העבירות שבחרה לייחס במסגרתו. כפי שציין בית המשפט המחוזי, בעניין זה מסורה פררוגטיבה רחבה לתביעה (ע"פ 329/87 מדינת ישראל נ' בר און, פ"ד מב(1) 382, 386 (1988); ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 262 (10.11.2011); ע"פ 3336/12 רבי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.7.2013); רע"פ 8561/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (2.4.2014)), ובוודאי שאין זה מסוג העניינים לגביו יש הצדקה לאפשר ערעור ב"גלגול שלישי".

26. הרשעה בעבירה כללית (קבלת דבר במרמה) ובעבירות קונקרטיות (יציאה מישראל וכניסה אליה שלא כחוק) – סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) קובע כי "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר

מפעם אחת בשל אותו מעשה". מלשוננו הפשוטה של הסעיף עולה כי אף אם נניח לצורך הדיון שלפנינו רק שני מעשים שונים – כניסה לישראל ויציאה מישראל, הרי שאין כל מניעה להרשיע את המבקשים בשתי עבירות בגין כל אחד מהם – יציאה מישראל שלא כחוק בצוותא וקבלת דבר במרמה בגין שהתרחש בעת עזיבת המבקשים את הארץ ביום 20.9.2018; כניסה לישראל שלא כחוק וקבלת דבר במרמה בגין שהתרחש בעת חזרת המבקשים לארץ ביום 2.10.2018. ודוק, הרשעה לחוד וענישה לחוד. כאשר מעשה אחד מצמיח עבירות שונות, בעלות יסודות שונים (אף אם חופפים במידה מסוימת), אין כל מניעה להרשיע בכל אחת מהן, ובלבד שהעונש שייגזר לא יעלה על העונש המקסימאלי בגין העבירה החמורה ביותר מביניהן (ראו, מיני רבים: ע"פ 173/75 מדינת ישראל נ' בן-ציון, פ"ד ל(1) 119, 138-139 (1975); ע"פ 661/16 אברהמי נ' מדינת ישראל, פסקה 65 (25.1.2017); ע"פ 6339/18 בלווא נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (17.3.2021)). מכאן שלטענות המבקשים המתמקדות בשאלה האם מדובר במעשה אחד או במספר מעשים (ומבחני העזר שהותוו בפסיקה לשם הכרעה בשאלה זו), אין כל נפקות, ככל שהן מתייחסות לסוגיית ההרשעה, ומשמעותן היא אך לעניין גזירת העונש, ועל כך להלן.

27. ענישה במצטבר בעבירה כללית (קבלת דבר במרמה) ובעבירה קונקרטית (יציאה מישראל שלא כחוק או כניסה לישראל שלא כחוק) – עיון בפסק דינו של בית משפט השלום מעלה כי הוא סבר כי ההרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה וההרשעה בעבירה של יציאה מישראל או כניסה לישראל שלא כחוק אינן בגין "אותו מעשה", ולפיכך אין מניעה להעניש במצטבר בגין כל אחת מהן. ודוק, משמעות הדבר היא שניתן היה לגזור על המבקשים ארבעה עונשים במצטבר ולא רק שני עונשים במצטבר, באשר לא יכול להיות ספק כי העבירות המתייחסות לעזיבת הארץ ביום 20.9.2018 והעבירות המתייחסות לחזרה לארץ ביום 2.10.2018 הן בגין שני מעשים שונים. באי כוחם המלומדים של המבקשים הקדישו את עיקר בקשת רשות הערעור לטענות בעניין זה, ואולם, מבלי לחוות דעה לגופה של סוגיה זו, סבורני שאין בה כדי להצדיק מתן רשות ערעור. הטעם לכך פשוט: בית משפט השלום, אשר הכרעתו אומצה על ידי בית המשפט המחוזי, לא גזר על המבקשים ארבעה עונשים במצטבר, ואף לא שני עונשים במצטבר, אלא עונש אחד בלבד, ואף את העונש הזה גזר בתחתית המתחם. מכאן, שהשאלה אם ניתן להשית על המבקשים שני עונשים מצטברים או ארבעה עונשים מצטברים לא השפיעה כלל על התוצאה העונשית במקרה דנן. ממילא, אין בסוגיה זו כדי להצדיק מתן רשות ערעור. לאמור אוסיף כי ההלכות בעניין פרשנות המונח "אותו מעשה" המופיע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי ידועות ומוכרות (ראו, למשל, ע"פ 104/89 דרורי נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 843, 853-849 (1990) (להלן: עניין דרורי); ע"פ 3503/01 תפאל נ' מדינת ישראל, פ"ד

נח(1) 865, 870-871 (2003); רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594, 611 (2006); ע"פ 766/21 רביעה נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (23.2.2023)). אף אם אניח לצורך הדיון כי הערכאות דלמטה שגו ביישום ההלכות בנסיבות המקרה (וכאמור, אינני קובע דבר בעניין זה), אין בכך כדי להצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". בשולי הדברים אציין, למען העמדת דברים על דיוקם, כי בניגוד לנטען על ידי המבקשים, שני מבחני העזר המרכזיים שהותוו בפסיקה לצורך הכרעה בשאלה מהו "אותו מעשה" – המבחן הצורני-עובדתי והמבחן המהותי-מוסרי – אינם מבחנים מצטברים אשר בנפול אחד מהם לא ניתן לפצל את המסכת העובדתית למספר מעשים; כשם כן הם – מבחני עזר אשר לא נועדו אלא כדי לסייע. ממילא, הקביעה אם מדובר ב"אותו מעשה" היא קביעה נורמטיבית המתבססת על מכלול שיקולים, כאשר הדגש שניתן לכל אחד מהמבחנים משתנה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו (וראו: עניין דרורי, בעמ' 849; ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 306, 302, 289 (1997); ע"פ 9804/02 שר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 461, 471 (2004); ע"פ 2948/03 ברזובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (20.6.2005)).

שיקולים זרים בהעמדה לדין

28. אף דינה של טענת המבקשים כי שיקולים זרים הניעו את ההליך הפלילי, החל מהחלטה להעמידם לדין, המשך בהרשעתם וכלה בגזירת עונשם – להידחות. הלכה למעשה, טיעוני המבקשים בעניין זה מופנים להחלטה להעמידם לדין, תוך התבססות על דברים שכתבה המדינה במסמך ה"תגובה לבקשה לקבלת נתונים שונים לפי סעיף 74 או סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי לצורך טענת הגנה מן הצדק של אכיפה בדרנית" מיום 14.2.2019, ולגזר דינם, בהפנותם לדברים שנכתבו בהחלטות הערכאות דלמטה. ואולם, בית משפט השלום, וביתר שאת בית המשפט המחוזי, התייחסו לטענת המבקשים באשר להחלטה להעמיד אותם לדין, ולא התרשמו כי יש בה ממש. מכל מקום, נזכיר כי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי מורה כי "ראה תובע שהועבר אליו חומר החקירה שהראיות מספיקות לאישום אדם פלוני, יעמידו לדין, זולת אם היה סבור שנסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות להעמדה לדין". דהיינו: מקום בו ישנן מספיק ראיות לצורך ביסוס סיכוי סביר להרשעה, ברירת המחדל היא העמדה לדין, כאשר החריג לה הוא שנסיבות העניין אינן מצדיקות זאת (בעבר נבחן תחת המונח "אין במשפט ענין לציבור"). המבקשים לא מעלים כל טענה נגד דיות התשתית הראייתית שבבסיס כתב האישום, ומעת שצלחנו משוכה זו, הרי שקמה הצדקה להעמידם לדין, אלא אם מכלול הנסיבות מצביע אחרת. יתרה מכך, בעוד רף הראיות הנדרש להעמדה לדין של איש ציבור איננו שונה מזה של

אדם מן השורה, "אין חולק כי מעמדו הציבורי המיוחד של הנחקר וההשפעות הציבוריות הנלוות להעמדתו לדין, הם שיקולים רלוונטיים לצורך בחינת האינטרס הציבורי שבהגשת כתב אישום" (בג"ץ 5699/07 פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(3) 550, 700-699 (2008). כן ראו: שם, בעמ' 757; בג"ץ 4379/09 "אומץ" - אזרחים למען מנהל תקין וצדק חברתי ומשפטי נ' פרקליט המדינה, פסקה 29 (5.8.2010); בג"ץ 5023/16 ח"כ רזנטל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 14 (12.3.2020). והדברים נכונים, בהתאמות הנדרשות, גם כאשר עסקינן בגזירת העונש (ראו, למשל, ע"פ 3575/99 דרעי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 721, 836 (2000); ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקאות 410 ו-414 (10.11.2011); רע"פ 3292/15 לחיאני נ' מדינת ישראל, פסקה ל"ו (17.11.2015); ע"פ 8080/12 מדינת ישראל נ' אולמרט, פסקה 140 (28.9.2016); ע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 לגזר הדין שניתן על ידי השופט עוזי פוגלמן (11.12.2016); ע"פ 5405/21 כהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 39 ו-47 (24.8.2022). לפיכך, בצדק נדחתה טענת המבקשים בסוגיה זו.

הבקשה לביטול ההרשעה

29. נותרנו, איפוא, עם טענת המבקשים הנוגעת לאי ביטול הרשעתם. על דרך הכלל, משהוכח כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, יש להרשיעו בביצועה. על פי ההלכה הנוהגת סיום ההליך בהיעדר הרשעה הוא חריג לכך, שניתן להפעילו אך בהצטברותם של שני תנאים: התנאי הראשון, כי יש בהרשעה משום פגיעה של ממש בשיקום הנאשם בהתחשב בנסיבותיו האישיות; התנאי השני, כי סוג העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה בנסיבות העניין מבלי שייפגעו שיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341-342 (1997) (להלן: עניין כתב); ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-11 (31.12.2007); ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 7 (23.7.2009); רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי, פסקאות 17-18 (10.9.2013).

30. בכל הנוגע לקיומו של התנאי הראשון, נפסק כי על הנאשם להצביע על פגיעה מוחשית וקונקרטיה בשיקומו המבוססת על תשתית ראייתית הולמת (ע"פ 8528/12 צפורה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (3.3.2013); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.11.2014)). בנוסף, בפסיקתו של בית המשפט הסתמנה המגמה לפיה מקום בו הרשעה בעבירה פלילית עלולה להשפיע על כשרותו של הנאשם לעסוק במקצוע מסוים, ובכלל זה במקצוע עריכת דין, ראוי כי בית המשפט ימנע מלעסוק בכך ויותיר את הסוגיה לבחינתם

ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים (בהקשר הכללי ראו: רע"פ 5861/11 דניאל נ' מדינת ישראל, פסקה ח' (18.8.2011); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.10.2018); רע"פ 3224/19 אביב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (28.5.2019); רע"פ 5478/19 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.10.2019). ליישום כלפי העוסקים במקצוע עריכת דין, ראו: רע"פ 3515/09 פדאל נ' מדינת ישראל, פסקה ח' (21.5.2009) (להלן: עניין פדאל); רע"פ 1746/18 פלהיימר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (26.4.2018); רע"פ 923/19 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.4.2019)). המבקשים סבורים כי ראוי לבחון מגמה זו, ככל שהיא נוגעת למקצוע עריכת הדין, וזאת הן בשל חוסר האחידות בפסיקות הערכאות הדיוניות, והן לנוכח השלכותיה הקשות על המבקשים לעסוק בעריכת דין. ואולם, גם אם אניח כי יש טעם בטענה זו, אינני סבור כי זהו התיק המתאים לדון בכך. זאת, שכן, בבסיס קביעתו של בית המשפט המחוזי (כמו גם זו של בית משפט השלום) שלא להורות על ביטול הרשעתם של המבקשים, ניצבת בעיקרה אי עמידתם של המבקשים בתנאי השני. זאת, בשל מהות העבירות בהן הורשעו ונסיבות ביצוען – אשר אינן מאפשרות הימנעות מהרשעה, שכן יש בכך כדי לפגוע באופן חמור באינטרס הציבורי; בהינתן שמדובר בעבירות המכוונות כלפי הציבור בכללותו (ולא כלפי פרט מסוים); ובשל הצורך בהרתעת הרבים והוקעת המעשים כנגזרת מכך (וראו והשוו: עניין כתב, בעמ' 342; וראו השוו: ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקאות 78-79 (4.9.2007); עניין פדאל, בפסקה ז'; ע"פ 7621/14 גוטסדינר נ' מדינת ישראל, פסקה 124 (1.3.2017)). מסקנה זו אינה מעוררת כל שאלה עקרונית, ונטועה היא בדל"ת אמותיו של עניינם הפרטני של המבקשים. משכך, אין היא מצדיקה מתן רשות ערעור.

31. לבסוף, ובהינתן כל האמור לעיל, אציין כי לא מצאתי ממש גם בטענתם של המבקשים לאי צדק מהותי ועיוות דין.

32. טוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, כ"ד בניסן התשפ"ד (2.5.2024).

ש ו פ ט